

Kâbus

– birinsan · 21 Mayıs 2012

Karanlık, vıcık vıcık ıslak, kaygan ve devingen bir dehlizden yuvarlanarak, ucu görünmeyen bir yere doğru düşüyorum. Bağırarak istiyorum, ses tellerim çalınmış gibi sanki yerinden. Bağırıyorum. Ağzımı açabiliyor muyum, bilmiyorum. Tutunmak için uzandığım her şey benden kaçıyor sanki. Can havliyle uzanıp tutuyorum bir şeyleri. Kopup benimle birlikte düşüyorlar bilinmezliğe. Görüntü bulanıklaşıyor. Karmakarışık ve mat renkler arasında yuvarlanarak düşüyorum. Renkler önce griye ve gitgide siyaha dönerken, bir şeyler ciğerlerimi sıkıyor ve nefes almam güçleşiyor artık. Bu plazmamsı dehlizden kurtulmalıyım. Boğuluyorum. Gözlerim yanıyor. Artık, bulanıklığı da seçemiyorum. Yer yok. Gök yok. Yerçekimi yok. Yoğunlaşmış bir boşlukta, komutasız organlar kümesi olarak uçuyorum. Aklım da ermese olanlara ve ölmüş olsam bari...

Gözlerimi açtığımda, görüp göremediğimi ayırt edemediğim griliğin yerini manasız bir beyazlık bürümüştü. Bembeyaz. Göğüs kafesimde bir hareketlilik hissediyordum. Çok geçmeden, beyazlığın, tavana ait olduğunun ayırtına vardım. Yavaşça doğruldum yatağımda. Güneş perdenin arasından bulduğu yolu ışığıyla çizerek, bana; -çık bu dehlizden, dışarıda aydınlık var- diyordu.

Kâbusumdan kalma oksijen açlığını gidermek ve dünyaya döndüğümünden emin olmak için pencereye koştum. Dün bıraktığım gibi yerli yerindeydi dünya. Pencereyi açtım ve ciğerlerimi defalarca doldurup boşalttım taze havayla. Onca kâbusun ardından dünyanın bu kadar da aynı olması işkillendirdi beni. Televizyona yöneldim, acaba başka kâbus görenlerde var mı yoksa bu sadece benim kâbusum mu? Magazin hayatında değişen bir şey yoktu. Aynı tırıvrı gevezelikler, boşboğazlıklar. Kimse kâbus görmemiş, kimse uçuklamamış.

Ama sınır komşumuzdaki haberler de pek değişmemiş. Saddam yeni infaz edilmiş, ülke despotizmden(?) yeni kurtulmuş, demokrasi(?) kapıda bekliyordu ülkeye girmek için. Demokrasi(?) bombalarla yer açıyordu kendine. Yine bombalamalar ve yüzlerce can kaybı vardı. Kâbus gören yüzler. Dönüşü, uyanışı, kurtuluşu olmayan kabuslar. Bir çeşit kabus hayatı yaşadıkları.

Çatışmaların rengi değişmişti artık...

İşgalcilere karşı direniş bitmiş etnik ve mezhep çatışmaları başlamıştı. Eski komşusunu, eski arkadaşını öldürmeye ikna edilmişler ve bunu uygulamaya koymuşlardı.

Ne garip bir manzaraydı o? Dünyanın, tastamam, öteki yüzünden kalkıp gelen, bir başka devletin, rengârenk askerleriydi onlar. Beyaz, zenci, sarışın, melez, çekik gözlü, arap, renk cümbüşü bir insan seliydi renk cümbüşü kamuflajlı araçlarla gelen. Kiminin boynunda haç asılmış, kimininkinde hilal, kiminde de Buda var. Belli ki, içleri de dışları gibi farklı farklıydı demokrasi(?) direticilerinin. Gazetelerde, televizyonlarda yer alan boy boy resimler ve röportajlarda anlatıyorlardı zaten kökenlerinin dünyanın dört bir yanından olduğunu. Her şeyleri farklı. Aynı olan yaptıklarıydı sadece...

Komşu ülkemin halkına diyorlardı ki; - Sen Kürtsüm, - Sen Arapsın, - Sen Türkmensin, - Sen sünnisin, - Sen şiisin, - Sen şusun, -Sen busun, ... Aralarına bir de fitne yerleştirip izliyorlardı olanları. Bir taraftan oluşturdukları çatışma ortamında barış sağlamaya(?) çalışırken, diğer taraftan, halkın birbirini boğazlama

meşguliyetini değerlendirip, petrolü tankerlere yüklüyorlardı.

Tersliklerle dolu, derslik bir manzaraydı yaşanan: Dünyanın öteki yüzünden kalkıp gelen, rengârenk insanlar, onların farklılıklarını istismar ediyor, onlar da ezeli bağlarına değil ecnebi laflarına inanıyordu. Renkleri ve inançları farklı onca insanı, binlerce kilometre öteden getirtip, buradaki insanları, kökenleri ve inançları üzerinden kavga ettiren güç neydi? Rüyalardan bir işaret, ermişlerden bir mesaj, kitaplardan şifre bulmaya çalışanlar, karşılarında duran kudretin formülünü okuyamıyorlardı. " Her türlü ayırtıcıdan sıyrılıp, kader ve amaç birliği yapmak".

Komşu ülke insanı uyanmıyor, bu işte bir dümen, bir hile var diyemiyor.

Biz diyebiliyor muyuz ki?

Diyorduk ama, deyişlerimizi, dünyanın öte yüzünden gelen maksatlı, garip deyimlerle değiştiriyorlar sanki...

Manzaraya objektif bir gözle bakınca, tenkitlerimizle yerin dibine soktuğumuz komşumuzun izinden gidiyormuşuz gibi geliyor bana. Çevremizde yaşanan kabus hayatları görmezden gelirsek, korkarım ki bizim de hayatımız kabus olacak.

Ölenleri gömüyoruz ama olanları görmüyoruz... Ne garip!